

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag til Lovforslagets 2den Behandling indskaldtes til den førstkommende Tirsdag Kl. 1.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov, indeholdende Tillæg til Lov om ekstraordinære Hjemstedsbeviser af 9de Marts 1872.

(Lovforslaget findes i Tillæg C, Sp. 673 —74.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Buff: Den ærede Indenrigsminister udtalte i Landstinget under denne Sags Behandling, at vi, naar vi behandlede en Tillægslov som denne, skulde søge at behandle den med Forsigtighed, og jeg anerkjender i Overensstemmelse med den ærede Indenrigsministers Udtalelse, at det er Forhold af saa delikat Natur, at det kun kan være i Sagens Interesse at behandle den med Forsigtighed. Men naar den ærede Minister stærkt og gjentagne Gange gjorde gjældende, at vi skulde søge at trænge Følelserne tilbage ved en saadan Sags Behandling, skal jeg dog bemærke, at, dersom Følelsen havde til Følge, at der skulde komme uforsigtige Udtalelser, som kunde have en uheldig tilbagevirkende Kraft, vilde jeg være enig med den ærede Minister; men dersom denne Sag skulde debatteres ret omstændelig, vilde det slet ikke være godt for det danske Folk i Almindelighed og særlig ikke for os ved Grændsen, om ikke ogsaa Følelsen kom til at spille en lille Rolle med. Den ærede Minister har overfor dette Forslag, som er gaaet aldeles ubeskaaret gennem Landstinget, saaledes som det er forelagt, stillet sig velvilligt, og det er derfor heldigt, da Lovforslaget indeholder et Fremskridt. Naar vi Rigsdagsmænd, især fra Grændsen, ønske her i Thinget — det gjør jeg i alt Fald — at ledsage dette Lovforslag om end kun med et Par enkelte Bemærkninger til Anbefaling, skal jeg kun nævne et Punkt, hvor jeg antager, Thinget vil anerkjende, at det er i høj Grad nødvendigt at forandre de nu bestaaende Forhold. Der er jo nemlig den mærkelige Bestemmelse i Henhold til Restriktivet af 9de Januar 1830, at haabe Græser og Kyrker kun behøve at være 5 Aar her i Landet for at

faae Forsørgelsekret, hvorimod vore Sønderjydske Brødre skulle være her i 15 Aar. Det er noget saa Extraordinært, at det allerede vilde være et godt Fremskridt alene at faae det afhjulpet. Naar de længst bortliggende Folk kun behøve at være her 5 Aar, men Sønderjyderne og Holstenerne i 15, synes jeg, at der er et Misforhold tilstede, som Alle kunne være enige om, at det rar gavnligt og rigtigt at faae hævet. Det er nærmest derom, at § 1 handler. Hvad § 2 angaar, da omhandler den en Sag, som navnlig vedrører det rent materielle Forhold overfor Kommunerne, og det er da ganske klart, at Kommunerne ved Grændsen ere særlig uheldig stillede, da jo den overværende Del af dem, der komme herind, ville falde disse til Byrde. Den ærede Minister har erklæret sig villig til at tage imod det foreliggende Forslag, som det er kommet fra Landstinget, og det er jo umægtelig et Fremskridt; der kan for Fremtiden blive taget Hensyn til Billighed og Rimelighed ligeoverfor paagjældende Kommuner, men længere har Indenrigsministeren ikke antaget, at han kunde strække sig. Vi maa jo være glade ved dette, men vi kunne ingenlunde være saa overvættede glade og fornøjede med § 2. Der er vistnok Kommuner ved Grændsen, der i Fremtiden, dersom Indenrigsministeren ikke vil være særlig human, velvillig og overbærende i at fortolke Paragrafen, ville blive meget uheldig stillede. Det kan imidlertid ikke negtes, at det er bedre, end vi nu have det, og forsaavidt kan man være glad, om det vilde blive til Lov. Med disse faa Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til videre gunstig Fremme af Thinget.

Bille: Jeg skal kun tillade mig med et Par Ord ligeledes at støtte og anbefale det forelagte Lovforslag. Det har gjentagne Gange, i de senere Aar maaffet hyppigere end tidligere, været gjort til Gjenstand for Overveelse dels fra Finansudvalgets og dels fra andre Udvalgs, navnlig Andragendeudvalgets, Side, at der var Forhold tilstede med Hensyn til Slesvigerne, som gjorde det meget ønskeligt at opnaa nogen Reform i de gjældende Regler for Udstedelse af Hjemstedsbeviser. Naar vi have forhandlet disse Sager, har det stadig viist sig, at vi paa den ene Side vel skylde, at tage et respektfuldt og billigt Hensyn til de paagjældende Slesvigerne, som ofte have givet stærkt Bidnesbyrd om deres Kjærlighed til og Trofasthed mod det danske Fædreland, og som det derfor var uforsvarligt at berøve den Afgang til at faae et sikkert Hjemsted, som i mange Forhold kan være nødvendigt for dem at have — dette paa den ene Side, men paa den anden Side ogsaa Nødvendigheden af at stille sig saaledes i dette Forhold, at det ikke blev misbrugt fra Slesvignerens Side, og det navnlig i den Retning, at unge Slesvigerne ad denne Vej søgte at slippe for Opfyldelsen af deres Børnepligtsbyrde, hvilket jo